

at stemme for Flertallets Forslag til Bæslutning, thi det var dog det eneste, der kunde fremkalde en endrægtig Afstemning her i Tinget. Ja, det er jo godt nok, men der er jo alligevel en lille Vanskelighed ved at gøre det. I det gamle Rom var det med god Grund forbudt, hvad man kaldte *leges per saturam ferre*, at foreslaa Love af et blandet, uensartet Indhold, at foreslaa saadanne Love, som indeholdt flere indbyrdes helt usammenhængende Bæstemmelser, hvoraf et Kapitel drejede sig om en Ting, et andet om en helt anden Ting og et tredie Kapitel igen om noget forskelligt. Det var forbudt at fremkomme med saadanne Lovforslag, fordi de førte til, at naar der skulde stemmes om dem, skulde den ene Ting slæbe den anden igenem, og saa skulde man altsaa fristes til at stemme for de to Trediedele af et Lovforslag, fordi man ikke turde stemme imod den sidste Trediedel. Det er en lignende Fristelse, som den ærede Ordfører vil stille os Medlemmer af Folketingets Højre overfor. Vi skulle fristes til af Hensyn til Forslagets to første Punkter, Sorgen over Albertis Forbrydelser og Villien til at mildne Ulykken, at stemme for Forslaget, for at det ikke skal kunne hedde sig rundt omkring i Landet, at det have vi stemt imod eller ikke villet stemme for, og paa den Konto skulle vi tillige stemme for det sidste Punkt, at vi kræve en Regering, der støtter sig til Flertallet her i Tinget. Jeg synes meget daarligt, vi kunne gøre det, selv efter de nok saa beroligende Erklæringer, der ere fremkomne fra forskellige Sider om, hvorledes dette Punkt skal forstaaes. Jeg synes meget vanskeligt, vi kunne gøre det, fordi vi derved ligefrem begrænse vor Villie til at arbejde sammen med en ny Regering til dette, at den skal støtte sig til Flertallet her i Tinget. Vi kunne fornuftigvis, efter hele vores Syn paa Tingene, ikke nøjes med mindre end at erklære os villige til at støtte en Regering, som har de bedste Betingelser for at tilvejebringe et Samarbejde og Forstaaelse med begge Ting. Jeg synes, at vi staa langt smukkere og klarere der, end hvis vi slutte os til den ærede Ordførers Forslag.

K. M. Klausen: Jeg vilde gerne sige nogle Ord, inden der gaas til Afstemning. Jeg vil selvfølgelig igen anbefale det af Socialdemokratiet stillede Forslag. Kærnen i dette Forslag er jo at hævde Parlamentarismen rent og klart. Vi sige: Udenom den er der ingen Vej, det er den største

Magt i vor Forfatning, den have vi kæmpet for i en Menneskealder, og den maa holdes i Hævd og Ære, naar det ny Ministerium skal dannes. Jeg synes ogsaa, det er rigtigt, at der fremsættes en Række Punkter, som man ønsker, at det kommende ny Ministerium skulde føre sin Politik efter, og det er det, vi have gjort. Men nu kunde det jo tænkes, at dette Forslag blev forkastet, og at vi saa blæve stillede overfor de andre Forslag. Skulde det ske, at Socialdemokratiets Forslag bliver forkastet, vil jeg anbefale mine Partifæller at stemme for Folketingets Venstres Forslag, fordi dette Forslag ogsaa rent og klart kræver Parlamentarismen anerkendt. Det har ikke disse vage, ubestemte Udtryk, som findes i Flertallets Forslag, og som det ene Parti jo ligesaa godt kan slutte sig til som det andet. Saaledes ønsker altsaa Socialdemokratiet at stille sig ved den snart forestaaende Afstemning.

Jeg kunde ønske at gøre nogle enkelte Bemærkninger til Talere, som have hændt deres Ord til mig. Det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) — han er maaske ikke til Stede her i Øjeblikket — syntes at være misfornøjet med, at jeg sammenlignede det nuværende store Flertal med Besætningen i Noahs Ark. Jeg brugte ikke dette Billede for i mindste Maade at udtale mig nedsættende om dette Parti og allermindst om det ærede Medlem fra Assens. Om ham vil jeg haabe, naar vi holde os til dette Billede, at han maa blive den Due, der sendes ud og kommer hjem med det friske Oliedblad som Vidnesbyrd om, at nu ere Syndflodens Dage omme.

Til den ærede Ordfører (Thomas Larsen) vil jeg ogsaa gerne gøre et Par Bemærkninger. Den ærede Ordfører stod jo stædig paa det, at han har intet vidst, intet troet af alt det, som blev sagt om Alberti, men nu er det jo gaaet ham ligesom hans berømte Navne, at han har set og følt Naglegabene. Nu tror han, nu ved han, og nu maa han kunne forstaa, at han staa med Medansvar i det, der er sket. Men lad os haabe, at dette maa bidrage til for den ærede Ordførers Vedkommende, at han tager Lære heraf og en anden Gang lytter mere opmærksomt til den Kritik, der rejses fra Socialdemokratiets Side.

Til Slutning vil jeg gerne sige et Par Ord til den højtærede Konseilspræsident — det bliver maaske nu sidste Gang, jeg faar Lejlighed til at tale til den højtærede